

РЕШЕНИЕ

№ 385

гр. София, 24.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 14.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **2222** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.204, ал.4 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).
Образувано е по искова молба, подадена от М. Л. С. срещу СДВР на Министерство на вътрешните работи, с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в периода 25.04.2014 г. – 09.05.2014 г. в размер на 10 000,00лв., претърпени вследствие незаконосъобразни актове – действия и бездействия, извършени от служители на 4то РУП, ведно със законната лихва от 08.03.2016г. до окончателното ѝ изплащане.

Съгласно уточняващи молби от 08.04.2021 г., 06.07.2021 г., 12.07.2021 г. и 01.10.2021г. незаконосъобразните действия се изразяват в незаконно задържане на ищеца на 25.04.2014г. от органите на СДВР; незаконно задържане за срок от 24 часа на 29.04.2014г., когато ищецът е оставен без храна, снабдяване с вещи от първа необходимост и без обективна възможност да се свърже с адвокат; лишаване от право на свободно придвижване от 28.04.2014г. до 09.05.2014г. чрез определяне на мярка за неотклонение „домашен арест“ и намеса в личния и семеен живот на ищеца от служители на 4-то РУ, СДВР чрез задържане, проследяване и лишаване от храна и лекарства на него и майка му. Неимуществените вреди се изразяват в емоционален дискомфорт, здравословни проблеми, стрес и депресия. Претендират се и сторените в производството разноски, в т.ч. и възнаграждение за един адвокат съгласно представен списък.

В съдебно заседание доводите се поддържат от упълномощения процесуален представител на ищеца – адв. З.. Прилагат се писмени бележки.

Ответникът е представил писмен отговор на исковата молба, в който оспорва предявения иск по основание и размер. Оспорва пасивната материалноправна легитимация. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Позицията се на чл.5 от ЗОДОВ. В съдебно заседание се представлява от юрк. П., която взема становище искът да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен и недоказан. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Прилага писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Ива Цанова изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Съдът, след като прецени представените по делото писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че ищецът работи като старши експерт в Дирекция Информационни технологии към У..

Не е спорно и че ищецът е имал многогодишни конфликти с учениците и ръководството на Седемдесет и трето СОУ „В. Г.“ в [населено място] поради тютюнопушене и вдигане на шум в близост до блока, в който живее заедно с болната си майка.

От доказателствата по делото се установява, че на 24.04.2014 г., около 11.45 часа, в едно от междучасията, Н. И., М. М. и С. Н., ученички в Седемдесет и трето СОУ „В. Г.“ в [населено място], преминали разговаряйки покрай блока, в който живее ищеца. Те отивали към входа на училището, когато неочаквано зад тях се появил С.. Те го забелязали, но се стрес-нали, едва когато той се затичал към тях. Почти пред входа на училището, без да е бил предизвикан от момичетата, по какъвто и да било начин, обвиняемият започнал да ги гони и да отправя упреци, и заплахи към децата, при което извикал заплашително в лицето на непълнолетната ученичка Н. И. - «Ти, с черните дънки. Ако те видя още вед-нъж тук, следващ път няма да има». Тази агресия на обвиняемия стреснала ученичките и те побягнали към училището, където казали на охраната, какво се е случило. Тъй като последният видял, че децата били много уплашени и многократно преди този случай се бил сблъсквал с агресивното поведение на С. към други деца от училището, завел трите ученички при замест-ник - директора по учебната част, на когото докладвал за инцидента.

Със заповед за задържане от 25.04.2014 г. С. бил задържан за 24 часа на основание чл. 63, ал.1, т.1 от ЗМВР. Заповедта не е обжалвана по съдебен ред. Било образувано досъдебно производство № 881/2014 г. по описа на 04/РУП-СДВР за престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК.

На 25.04.2014г. на С. е предявено Постановление за привличане на обвиняем за престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК, за това че на 24.04.2014 г. пред входа на 73 СОУ е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред, като е вървял след ученичките Н. И., М. М. и С. Н. и ги гонил със заплахи.

На 26.04.2014г. на С. е предявено Постановление за привличане на обвиняем и вземане мярка за неотклонение за престъпление по чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 от НК, за това че на 24.04.2014 г. ищецът се заканил с убийство на непълнолетната ученичка Н. И..

С постановление от 26.04.2014г. С. е задържан за срок до 72 часа, като е постановено на 27.04.2014 г. да бъде конвоиран от Следствия арест до СРС за явяването му за

производство по реда на чл. 64, ал. 1 от НПК.

С протоколно определение на СРС от 27.04.2014 г. по НЧД № 8474/2014г. съдът е наложил мярка за неотклонение „домашен арест“ на М. С., която е изпълнена незабавно.

От докладна записка с рег. № 34527 от 29.04.2014 г. се установява, че на 29.04.2014 г. около 1:30 часа на [улица]и [улица]ищецът е бил забелязан от полицейски служители на 04 РУП СДВР поради съмнителното си поведение. След като е бил спрян за полицейска проверка е установено, че е с наложена мярка „домашен арест“, която е нарушена, в резултат на което бил доведен в 04 РУП-СДВР. Със заповед за задържане от 29.04.2014 г. ищецът бил задържан за срок до 24 часа поради нарушаване на мярката за неотклонение „домашен арест“. Заповедта не е обжалвана по съдебен ред.

Пред полицейските органи С. е декларирал, че желае адв. А. да поеме адвокатската защита за негова сметка, с който ще се свърже по-късно; че не желае адвокатска защита по реда на ЗПП; посочил е че има язва на пилора, но не е искал медицински преглед от лекар; заявил е че иска майка му да бъде уведомена за неговото задържане; посочил е че има нужда от специална хранителна диета, а именно храни, които не образуват киселини.

На същата дата /29.04.2014г./ прокурор при СРП е протестира протоклоното определение на СРС от 27.04.2014 г. с искане за налагане на най-тежката мярка за неотклонение „задържане под стража“.

С., чрез процесуалния си представител също е подал частна жалба срещу протоколното определение на СРС от 27.04.2014 г. с искане да се определи по-лека мярка.

С протоколно определение от 09.05.2014 г. по ВНЧД № 1911/2014 г. на СГС, мярката за неотклонение на С. е изменена в „гаранция“ в размер на 300 лв.

С решение от 12.06.2015 г. на СРС, постановено по НАХД № 19739/2014 г. С. е признат за виновен за това, че на 24.04.2014 г. на входа на 73 СОУ [населено място] е извършил непристойна проява, с която е нарушил обществения ред – дребно хулиганство по смисъла на чл. 1 от УБДХ като му е наложена глоба в размер на 300 лв. и е оправдан по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК, както и за деянието извършено чрез гонене на И., М. и Н. чрез заплахи.

С решение от 08.03.2016г на СГС, постановено по ВНОХД № 5139/2015 г. С. е напълно оправдан по всички повдигнати му обвинения.

За доказване на неимуществените вреди от ищеца са ангажирани гласни доказателства. Св. П. М., е заявила че познава С. като са се запознали случайно, когато последният си е търсел адвокат. Свидетелят е адвокат по професия, на когото С. е споделил за проблем с ученици от 32 Немска гимназия, както и че имало образувано наказателно производство срещу него. Посочил е пред св. М., че е бил тормозен заедно майка му, бил е задържан в полицията, не му е била предоставена възможност да се обади по телефона, бил е удрян, а след това е наложена мярка „домашен арест“. Когато е разказвал за случката, св. М. забелязала, че той започва да заеква. Разказал ѝ е още, че живее сам с майка си, трябвало да излезе да напазарува, но като излязъл късно вечерта при проверка от полицаи, отново бил задържан и отведен в полицията за неспазване на наложената мярка и отново не са му позволили да се обади по телефона. Съдът не кредитира показанията на свидетеля, тъй като същите касаят друго училище, както и навеждат нови факти, които не се твърдят от

ищеца.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Предявеният иск е процесуално допустим като предявен от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт срещу надлежен ответник – СДВР, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като Столична дирекция на вътрешните работи, е юридическо лице на основание чл. 37, ал. 2 от ЗМВР.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни актове, действия и/или бездействия.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/ бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2. настъпили вреди и 3. наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатират кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Съобразно установената фактическа обстановка и събраните доказателствени материали по делото, настоящият състав приема, че не са налице посочените кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

На първо място, по делото не се установява да е налице незаконосъобразно задържане на ищеца на 25.04.2014г. и на 29.04.2014 г., тъй като заповедите за задържане, издадени от полицейски орган при 04 РУ на СДВР не са обжалвани по съдебен ред видно от служебна справка, направена от настоящата съдебна инстанция, т.е. не са налице незаконосъобразни заповеди. Още повече двете задържания са извършени във връзка с изпълнение на процесуални действия по НПК, предприети от органи на Софийска Районна Прокуратура, като всички действия, предприети от органите на 04 РУП-СДВР са във връзка с воденото срещу С. досъдебно производство и спазването на постановената мярка за неотклонение „домашен арест“, която е следвало да се изпълни незабавно, независимо, че впоследствие мярката е била изменена в по-лека.

Неоснователни са наведените доводи, че при задържането на С. на 29.04.2014 г. не му е била осигурена служебна адвокатска защита, както и органите на 4 РУП не са уведомили майка му и не са му дали храна и вещи от първа необходимост. Видно от приложена по делото декларация /л.55/, саморъчно попълнена от ищеца, последният е декларирал, че не желае служебна адвокатска защита, както и изрично е заявил, че

желае майка му да бъде уведомена на конкретно посочен от него телефон, като липсват доказателства по делото полицейските служители да не са се свързали с майка му. Няма данни по делото и ищецът да не е получил храна и тоалетни принадлежности, като последният е декларирал, че страда от язва и че следва да яде храни, които не образуват киселини. Относно твърдението, че С. е следвало да получи лекарства, настоящата инстанция счита, че видно от доказателствата по делото, подобно искане не е отправяно към полицейските служители, нито са налице данни, какви лекарства е следвало да пие ищецът. В тази връзка следва да се посочи, че С. изрично е декларирал, че не желае медицински преглед.

Неоснователно е наведеното от ищеца твърдение, че служители на 4 РУП са изготвяли докладни записки с незаконосъобразна цел да набедят С., че е извършил престъпления по чл. 144, ал. 3 от НК, а впоследствие и по чл. 325, ал. 1 от НК. Никъде в изготвените докладни записки не е посочено, че ищецът е извършил горечитираните престъпления, като в тях са обективирани установените факти спрямо конкретните случаи, а именно не е спорно че С. е нарушил мярката си за неотклонение „домашен арест“, което е отразено в докладна записка рег. № 34527 от 29.04.2014 г., както и не е спорно, че ищецът е имал дългогодишни конфликти с ученици от 73 СОУ поради тютюнопушене и вдигане на шум в близост до блока му, за което полицейските служители са съставяли докладни записки.

На следващо място следва да се посочи, че твърдението на ищеца, че от 28.04.2014г. до 09.05.2014 г. е бил лишен от правото си на свободно придвижване чрез определената мярка за неотклонение „домашен арест“ няма никакво отношение към ответника по настоящото дело, тъй като тази мярка е постановена от съд и макар впоследствие да е била изменена в по-лека, за периода до изменението ѝ е следвало да бъде изпълнявана.

Предвид всичко гореизложено в хода на настоящото производство не се доказаха твърденията за намеса в личния и семеен живот на ищеца от служители на 4-то РУ, СДВР чрез задържане, проследяване и лишаване от храна и лекарства на него и майка му. Не се доказва и да е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника, а именно незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, с оглед на което предявения срещу СДВР иск е неоснователен.

В допълнение следва да се посочи, че е налице и изтекла давност по отношение на исковата претенция. Исковата молба е депозирана до АССГ на 08.03.2021 г. с вх.№ 7824, изпратена на 05.03.2021г., докато действията, от които се претендират вреди са извършени в периода 25.04.2014 г. – 09.05.2014 г. Съгласно чл.110 от ЗЗД давността за предявяване на иск по ЗОДОВ, с оглед липсата на специална разпоредба в самия закон, е 5 години. Следователно искът е предявен след изтичане на общата погасителна давност. Това е в съответствие и с Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.д. №3/2004 г. на ОСГК на ВКС.

С оглед изхода от спора на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл. 24 от Наредбата за правната помощ. Воден от изложените съображения Административен съд София - град, I отделение, 4 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от М. Л. С., с ЕГН [ЕГН], срещу СДВР към Министерство на вътрешните работи, с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в периода 25.04.2014 г. – 09.05.2014 г. в размер на 10 000,00лв., претърпени вследствие незаконосъобразни актове – действия и бездействия, извършени от органи на СДВР, ведно със законната лихва от 08.03.2016г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА М. Л. С. с ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР към Министерство на вътрешните работи разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: